

ПРОЛОГ

Тишу в Забороненому Лісі порушило утробне гарчання. Серце в грудях зробило кульбіт, заппульсувавши десь у горлі.

Звір.

Я чкурнула за найближче дерево та щосили притиснулася спиною до його грубої кори. Торбинка для трав висіла поперек живота, наповнена найціннішим скарбом, який я винесла з поля, — вічнолистом. Якщо звір упіймає мене з ним — якщо взагалі винюхає мене в Забороненому Лісі, — мені гаплик. Він уб'є мене, навіть не глянувши на те, що мені не виповнилося і п'ятнадцяти, як учинив це з усіма порушниками.

Не мав значення і той факт, що я була замолода, щоб самотійно обернутися на тварину, позаяк прокляття зробило це неможливим. Вочевидь, через те, що в такому віці я наважилася на крадіжку, а отже була достатньо доросла, щоб понести покарання за свої гріхи.

Десь хруснула гілка. Ніби велетенська лапа ступила й зім'яла суху траву. Потому шурхнув іще один крок — створіння сповільнилося. Воно або відчуло когось іншого поряд, або натрапило на мій запах.

Я втягла повітря, міцно замружила очі, завваживши, як дрижать руки. Тишу розітнув інший гучний

звук: хтось принюхувався. Звір ішов на запах своєї здобичі.

Батьки навіть не знали, що я пішла сюди. Бабусю скосила хвороба — наслідок прокляття, з яким доводиться боротися жителям нашого королівства. Ходить поголос, що ліків не існує. Однак я знайшла дещо. Принаймні мені до снаги сповільнити дію прокляття. Хоча для цього потрібна рослина, яку ми зevamo *вічнолистом*, і дістати її практично неможливо. Я все ще вчуся належно вирощувати її. Ніхто інший у нашому селищі не ладен знайти до неї підхід. Але щось у її світлих листочках вабило мене. Зрештою, я з'ясую, що саме, — знаю, що зможу, — проте зараз мій час майже вичерпано.

Легені горіли. Боязко було навіть удихнути.

Звір іще одним величезним кроком із хрускотом зім'яв траву. Почвара рухалася в мій бік!

З моїх вуст мимохіть вихопилося схлипування. Я одразу ж затиснула рота долонею, утім було запізно. Поступ стихнув. Звір почув мене.

Пітьма навколо погустішала. Ліс оповила тиша.

Звір загарчав, і я від страху мало не вискочила з власної шкури. Адреналін, що оп'янив мене, змусив підхопитися з місця, і я помчала куди очі світять. Пробралася крізь чагарники, обігнула дерево, а звір набирал темпу. Ну й прудкий він! Чи є взагалі якісь шанси втекти?

Наді мною щось гучно захрипіло: почвара дихала важко й люто. Звір не підняв голови високо над землею, але я цілковито впевнено могла б сказати, що він у рази більший, ніж у чутках, що про нього ходили.

Попереду була стіна із чагарнику. Два дерева височіли в ньому, утворивши поміж себе щось на кшталт проходу серед гострих шпичастих гілок. Я не згаяла шансу й пірнула просто в нього.

Десь позаду почулося совгання. Озирнувшись, я вперлася поглядом у дві величезні стопи, гострі кігті яких вп'ялися в землю. Вони зупинилися просто перед проходом.

Крик, який я стримувала в грудях, вихопився на волю. Спираючись на лікті й коліна, я притьмом заповзла в чагарник і стала навпомацки пробиратися крізь нього. Від хитросплетінь густих гілок над головою не видно було ні краєчка неба. Шпичаки, де тільки діставали, роздирали мою плоть, однак я повзла далі.

Відчула, як у спину вривався потік повітря: звір нюхав і запам'ятовував мій запах.

Чорна порожнеча попереду означала кінець цього природного тунелю. Цівка крові стікала по моїй щоці з місця, де її проколов шпичак. Торбина з вічнолистом зім'ялася під моїм тілом. Це позначиться на трупку, та нічого тепер не вдієш. Я однаково доправлю його додому. Від нього залежало життя бабусі. Її кашель жахав, а дихання дедалі слабшало. Їй потрібна була допомога.

Зібравшись на силі, я сперлася на лікті та принишкла в темряві, вглядаючись у покинуту зірками ніч. Довкола над головою здіймалися дерева, землю під ногами затулював килим із бур'яну й ожини. Жоден листочок у лісі не ворухився. Чи міг звір зайти за чагарникову стіну?

У найглибших закутках серця я вже знала відповідь, проте не могла контролювати страху.

Майнула думка припасти до землі й завмерти, але ж і звір міг вичікувати. Або ж пролізти крізь чагарник. Кажуть, його морда вкрита непробивною лускою. Чхати він хотів на ті шпичаки.

Я метнулася вперед, намагаючись проковтнути ридання, що підступали до горла.

Низьке гарчання наздогнало мене, цього разу пророкотавши ближче. Від невпинного важкого дихання легені розривалися. Я була ладна вхопитися бодай за повітря, виплутуючись із чагарнику. На мить прихилилася до дерева. На видноколі замаячив край лісу. Усілякі жахливі потвори ще могли перетнути межу, проте звірові — вартовому Забороненого Лісу — це було не до снаги.

Вогні селища затанцювали у вологому тумані, що повиснув перед очима. Свічки у вікнах. Вогнища у дворах. Жителі чекали на мене. Залишилося тільки простягнути до них руку.

Від гарчання за спиною пробрав мороз. Занадто близько.

Я могла попрощатися з життям.

РОЗДІЛ 1

З і сну мене виштовхнули яскраві, помережані золотом очі. Від жаху, що пронизав тіло, я підхопилася й сіла в ліжку. Просякнуте потом волосся прилипло до обличчя, нічна сорочка теж була мокра. Це був лише нічний кошмар.

Ні, гірше за кошмар. Спогад.

Я досі пам'ятала, як заледве вибралась із чагарників Забороненого Лісу, коли мені було чотирнадцять, і зашпорталася об камінь. Повалилася на землю, розпластавшись обличчям до лісу.

Із темряви на мене дивилися помережані золотом очі. Голова звіра здіймалася неймовірно високо, навіть над кронами дерев. Я так і не розгледіла тіла — його поглинала ніч.

Утім побачене досі поверталось до мене в кошмарах протягом останніх дев'яти років, що минули відтоді.

Напад вологого кашлю вихопив мене з панічного стану. Я зробила найглибший вдих, на який була здатна, щоб повернути свідомість до реальності. Хекання повторилося. Тато. Йому ставало дедалі гірше.

Я тривожно зітхнула, відкидаючи волосся з обличчя й вибираючись із-під простирадл.

Моя сестра Сейбл різко прокинулася у вузенькому ліжечку поряд із моїм у крихітній кімнатці. Нас